

[Funck Jensen.]

ydernes Varetagt og til deres frie Anvendelse.

Og hvad de Skatteforhøjelser angaar, der har til Formaal at opsuge ledige Penge, ser vi saadan paa det, at hvis der endnu er Tale om ledige Penge, maa disse kunne neutraliseres ad anden Vej end Skattevejen. Pengevæsenets Stabilisering burde være et rent bankteknisk Problem og kunde utvivlsomt være det, hvis der ikke herskede en almindelig Trang til netop at bruge Skatterne. Jeg ved ikke, hvad Aarsagen dertil kan være, sandsynligvis er det den, at intet Middel i højere Grad samler Magten; det gør Skatteydernes Afhængighed af Regeringen og dens Institutioner praktisk talt fuldkommen.

I Dag bestaar de ledige Penges Problem ikke saa meget, ja, maaske slet ikke i de Pengesummer, som under Besættelsen blev pumpet ud i Omsætningen. Disse Midler er delvis allerede opsuget, og de, der er tilbage, repræsenterer ikke noget nævneværdigt Krav paa Forbrugsgoder. Kravet paa Forbrugsgoderne, den i Forhold til Varemængden for store Efterspørgsel, som virkelig indeholder Fare for vort Pengevæsen, stammer i højere Grad fra den Politik, der er ført efter Krigen, end fra den, der blev ført under Krigen. Det er de Penge, der hver Dag udbetales som Samfundsomkostninger, og for hvilke der ikke af Lønmodtagerne præsteres Forbrugsgoder, der skaber den største Fare for Pengevæsenet, og det kan ikke nægtes, at disse Omkostninger er steget kolossalt i de senere Aar. Lægges man de Beløb sammen, der i de sidste 3 Aar er udbetalt som Erstatninger, de Beløb, der er ofret paa militære Genanskaffelser, paa øgede Indkaldelser, paa Forøgelse af Politiet, paa de fremmede Flygtninges Ophold her i Landet, paa nye Kontrolorganer og Vækst i gamle, paa nye Administrationsgrene og nye Administrationsopgaver, baade offentlige og private, paa Lønforhøjelser, som ikke har været tilsvaret af Produktionsforøgelse, og tager man i Betragtning, at Staten har ført an i alt dette, saa har man en ganske naturlig Forklaring paa, at der maa gøres noget. Dette „noget“ er blot ikke efter vor Mening at fortsætte en inflationsfremmende Politik og saa bagefter søge at bremse den gennem Skatter, hvilket jo er Formaalet med den Opsugning af ledige Penge, som omtales i Bemærkningerne til Lovforslaget. Vi mener, at denne Politik er helt paa Linie med de smaa tragikomiske Fortællinger fra Mols, det er som at pumpe Vand ind i en Baad

med den ene Haand og øse ud med den anden.

Retsforbundet ønsker en Politik, der sætter Pumpen i Staa, saa Opsugningsskatterne kan overflødiggøres; vi ønsker ikke Lapperier eller Foranstaltninger, der forvirrer Folk og gør dem utrygge over for Regering og Rigsdag. Vi ønsker et virkeligt Demokrati, hvori det, Lovgivningsmagten foretager sig, ikke gøres mere indviklet og kunstigt, end at almindelige Mennesker kan følge med. Men saadan er det ikke nu. Der tales saa meget om Demokrati, ja, der tales meget om det, og Demokratiet har efterhaanden faaet Tillægsnavne og Tillægsbetegnelser uden derfor at blive enklere og sandere. Man taler f. Eks. om Folkedemokrati, og man taler om økonomisk Demokrati. Skal man bruge et Tillægsnavn for den meget udbredte Form for Demokrati, der praktiseres her i Landet, maa det blive Skattedemokrati. Vort Folkestyre har nemlig hidtil for en stor Del indskrænket sig til, at Vælgerne hvert fjerde Aar har været medbestemmende om, hvilket Parti der i den følgende Periode skulde føre an i Skattedemokratiet, som jeg hellere vil kalde Skatteplageriet. Det er jo en Kendsgerning, at der ikke i mange Aar, om i det hele taget nogen Sinde, har været Uenighed mellem de gamle Partier om, at Staten skulde paatage sig stadig flere Opgaver, og at de Midler, som hertil krævedes, skulde udskrives i Skatter. Jeg ser i denne Forbindelse bort fra de offentlige Laan, idet saadanne Laan i det lange Løb baade forrentes og afdrages gennem nye Skatteudskrivninger.

Denne Trang hos folkevalgte Forsamlinger og Regering til at tiltage sig et stadigt voksende Virksomheds- og Magtomraade, en Tendens, der er stik imod Demokratiets Aand, maa sandsynligvis udspringe af et Slags Politiker-Overmodighedskompleks, der som en smitsom Sygdom lidt efter lidt sniger sig ind paa og udvikler sig hos Folk, der giver sig af med Politik, for ikke sjældent at kulminere, naar den atraaede Nøglestilling opnaas, som Regeringsmagten giver. Paa anden Maade kan jeg i hvert Fald ikke forklare mig, at de saakaldte borgerlige Partier i denne Sal Gang paa Gang forraader det demokratiske Princip, at det enkelte Menneske skal have størst mulig Frihed, kun begrænset af andres tilsvarende Frihed, og at den enkelte bør leve sit Liv under størst muligt personligt Ansvar. Naar Staten paatager sig et stadigt voksende Virksomheds- og Magtomraade og tvangsudskriver den dertil